

De 13 a 19 anys

premis   **Nom i cognom**
1r premi   Claris Gatus Peirau

Adults

premis   **Nom i cognom**
1r premi   Enric Llurda Giménez
2n premi   Àngel Martín Roda
3r premi   Anna Porté Giménez

Conte guanyador 2008

Us oferim el conte guanyador del concurs de la biblioteca de Nadal 2008. El seu autor és l'Enric Llurda Giménez.

WWW.INTERCANVIDECASA.COM

Un dia que Melcior i Baltasar havien sortit a fer un tomb a veure paradetes de Nadal al seu poble del llunyà orient, Gaspar –que era més mandrós i no li agradava gaire passar fred al carrer– s'entretenia navegant per internet a l'ordinador de casa. Vet aquí que de forma casual va anar a parar a una web d'aquelles que posen en contacte gent de diversos països i els faciliten poder fer un intercanvi de casa durant les vacances. Gaspar va quedar molt sorprès perquè mai havia sentit a parlar d'aquest tipus de webs, i alhora li va semblar una idea tan fascinant que sense pensar-s'ho ni dos segons va donar-se d'alta i es va posar a buscar possibles llocs on anar a passar uns dies durant les

vacances de Nadal.

Una bona estona després van arribar Melcior i Baltasar, ben gelats però contents per l'estona passada i les bones compres que havien fet; tot a preus rebaixats i més barats que l'any anterior, per la crisi. Després d'escalfar-se una estona a la llar de foc, van atansar-se per veure què és el que tenia al Gaspar tan concentrat. Quan els va haver explicat què feia, van convenir que la idea era excel·lent i que realment els aniria bé canviar d'aires una temporada, perquè a vegades la convivència no era fàcil i la rutina s'apodera de les vides de qualsevol, encara que aquest qualsevol siguin tres personatges màgics com els tres protagonistes de la nostra història.

Van passar ben bé un altre parell d'hores fins que finalment van adonar-se que era tard i que si volien sopar caldria que es posessin a preparar-lo ben de pressa. De fet ja havien avançat molt en el seu propòsit de buscar tres cases d'intercanvi per anar a passar les

vacances de Nadal. Només una cosa els impedia acabar de fer el *click* definitiu que posés en marxa el procés. L'inconvenient no era pas poca cosa, ja que no es tractava de res més que de decidir com podien trobar algú que els substituís en el repartiment de regals als nens i nenes que cada any esperaven amb delit les joguines que els portaven la Nit de Reis. Tenien diverses opcions, però cap els acabava d'agradar gaire. El Melcior s'inclinava per demanar-li a la seva veïna Sofia i la seva família. Deia que amb els seus cinc fills n'avançaria molt a repartir i compliria a la perfecció la seva funció. El Gaspar era més pragmàtic i creia que si volien assegurar que la feina es fes bé calia encomanar-ho a una empresa privada. Des de feia uns anys que s'havien implantat per la zona moltes empreses de repartiment postal i algunes de treball temporal que feien una mica de tot. El Gaspar creia que si demanaven un pressupost a totes i agafaven el més ajustat no els sortiria gaire cara l'aventura i tindrien el repartiment garantit. El Baltasar no veia clara cap de les dues opcions, però tampoc no acabava de tenir una alternativa prou raonable, així que optava per no dir res, excepte posar petites objeccions a les argumentacions dels seus dos companys. En aquestes, mentre ja estaven acabant d'escurar els iogurts que havien agafat de postres, el Baltasar va tenir una idea: "Ja ho sé", va dir, "demanarem que ens ho facin les persones amb qui fem l'intercanvi de casa i que s'estiguin aquí durant aquells dies". Els altres dos s'ho van rumiar una mica i finalment van haver de reconèixer que era la millor opció. Sobretot per dos motius: l'un perquè no tenien gaires estalvis i segurament no tindrien prou diners per pagar la contractació d'una empresa per fer la feina, i l'altre perquè la veïna Sofia era molt, molt, però que molt xafardera. Bona dona, però xafardera. I era gairebé segur que abans de repartir els regals obriria tots els paquets per saber què portaven a cada nen i nena de la demarcació.

De seguida que van haver acabat de sopar i recollit els plats, van córrer cap a l'ordinador per acabar de triar on i amb qui intercanviarien la seva casa. A hores d'ara les opcions ja eren bastant clares. Havien

acordat que seria bo d'anar tots tres a llocs diferents per tenir experiències diverses que els enriquissin la vida i que després poguessin compartir un cop tornessin a estar junts. Ara calia trobar tres membres de la xarxa d'intercanvi que estiguessin disposats a fer el repartiment de joguines i regals la nit del 5 al 6 de gener, i que no tinguessin cap problema per compartir la casa amb uns altres dos membres que s'hostatjarien al mateix lloc de forma simultània. No va ser feina fàcil però finalment van trobar el que buscaven, i van poder concretar les seves destinacions. Van decidir que Melcior viatjaria a Finlàndia, Gaspar a Alemanya i Baltasar a Catalunya. El tracte comportava que ells també haurien de realitzar les funcions que els seus intercanviadors tenien assignades durant el període que durava l'intercanvi.

Quan Melcior va arribar al petit poblet de Rovaniemi, a Finlàndia, portava un paperet amb l'adreça d'un tal Santa Claus, de qui només sabia que era un home força gros, amb una barba blanca molt llarga, i que a totes les fotos que tenia penjades al web apareixia sempre amb la mateixa roba de color roig. No li va costar gaire de trobar on vivia, ja que semblava que tothom el coneixia. Prudentment, va intentar esbrinar alguna cosa del personatge, i es va tranquil·litzar al veure que tothom li deia que era un home molt simpàtic, i que reia sempre molt i molt fort. Confiat, es va encaminar cap a la casa del tal Santa Claus, i tal com havien convingut va obrir la porta, que no estava

tancada amb clau. La casa era tota ella de fusta, tant per fora com per dins. Només entrar hi havia una gran sala d'estar amb una llar de foc encesa, i una tauleta al damunt de la qual hi havia una carta de benvinguda i un full d'instruccions per als dies de la seva estada.

No va tenir pas tanta sort en trobar l'adreça on anava, el seu company Gaspar. L'única informació que tenia era que el personatge amb qui intercanviava la residència es deia Arbre de Nadal i la seva adreça era Boscos de Baviera. Una mica neguitós per saber com podria trobar la casa, el Gaspar va arribar a l'aeroport de Múnic i de seguida va demanar pels boscos de Baviera. Li van aconsellar que agafés un tren de rodalies, però se'l van mirar d'una forma una mica estranya quan va dir que buscava un tal Arbre de Nadal. Allà on li va semblar, va baixar del tren i va començar a caminar pel mig d'un bosc frondós que li recordava al que havia vist per internet. Quan feia només un parell de minuts que caminava, una fulla gran va caure d'un arbre i li va anar a parar just al damunt. Gaspar la va agafar i va descobrir amb sorpresa que portava un missatge de benvinguda i instruccions per a la seva estada.

El tercer Rei Màgic, Baltasar, va creuar el Mediterrani en vaixell i va arribar al port de Barcelona, des d'on de seguida es va barrejar enmig de la gentada que anaven del Moll de la Fusta cap a les Rambles. El pobre Baltasar feia uns ulls com a taronges veient tota la varietat de persones que es

movien pel carrer. No sabia si era per la cara de badoc que li havia quedat des que havia baixat del vaixell o per la roba que portava, però la gent no parava de mirar-se'l i dir-li coses com: "Què hi fas aquí tan aviat? Que t'has equivocat de dia? Au, va, noi, torna cap a casa que encara falten dies per la Nit de Reis". El pobre estava del tot desconcertat, i fins després d'una bona estona no va encertar a preguntar a una parella jove com s'ho podia fer per arribar a Alpícat. Va tenir sort, perquè la noia era una estudiant de Lleida que vivia a Barcelona, i molt amablement va dir-li que havia d'anar a l'estació de Sants i agafar un tren cap a Lleida.

Un cop allí, hauria de prendre un autobús que el portaria a Alpícat. Amb penes i treballs, Baltasar va aconseguir arribar a Sants i agafar un tren que el va portar fins a la capital del Segrià. Un cop allí, no sense evitar les mirades curioses de la gent que passava per la vora, va esbrinar com arribar fins a Alpícat. Quan baixava de l'autobús, va caure en què encara li faltava trobar l'adreça del seu misteriós intercanviador de casa.

Dues setmanes després d'haver-se separat, van tornar a trobar-se un altre cop a casa seva. A tots tres se'ls veia cansats, sense gaires ganes de fer res més que escalfar-se a la vora del foc ben repapats a les seves butaques. Melcior va trencar el gel i va començar a explicar les seves aventures, i el molt de fred que havia passat per les terres nòrdiques on gairebé sempre era de nit. Alhora, però, recordava la calidesa de la gent i l'alegria dels infants quan es despertaven i trobaven els regals que ell els havia repartit la nit de Nadal. A més estava encantat d'haver fet la feina tan aviat, perquè així s'havia pogut dedicar a fer turisme i passejar sense cap més responsabilitat durant la resta de les vacances. Tot un regal per a ell, també!

Quan Melcior va haver acabat, Gaspar va prendre la paraula. Va explicar com li havia costat de trobar la residència de l'Arbre de Nadal i de quina forma màgica havia rebut l'encàrrec de la feina que li corresponia fer. Resulta que l'Arbre no tenia una residència fixa sinó que vivia al bosc i això va ser força dur perquè el clima de Baviera no era precisament càlid a l'hivern, i a més encara va ploure un parell de dies. La feina, en canvi, era la part més agradable de totes, ja que havia d'instal·lar-se durant una estona a

la sala d'estar de les cases i deixar allí els regals, just a sota seu, perquè els nens i nenes de la casa els poguessin trobar a l'aixecar-se. Com que ell mai havia pogut quedar-se a veure la cara dels infants a l'obrir els regals quan els deixava la Nit de Reis, va trobar aquesta experiència d'allò més màgica i enriquidora. Se sentia satisfet, i deia que amb l'escalfor del riure de les criatures ja en va tenir prou per resistir les fredes nits a la intempèrie.

Va arribar el torn de Baltasar, però aquest va romandre una estona més en silenci. Melcior i Gaspar se'l miraven encuriós, i finalment no es van poder estar de preguntar-li per la seva experiència. Baltasar va sospirar i va començar a explicar-los les seves aventures, començant pel moment que baixava de l'autobús i preguntava per com podia trobar algú anomenat Tronc de Nadal. Com que semblava que ningú se'l prenia seriosament, va decidir anar a fer un volt pels afores del poble per refrescar una mica les idees i pensar què podia fer en un lloc desconegut i sense manera de trobar la seva destinació. Era la vigília de Nadal i estava molt cansat pel viatge. Sense saber cap on tirar, va seure a la vora del camí, i de tant cansat com estava es va acabar adormint. El va despertar el soroll del motor d'una furgoneta que s'atansava. Sense esma de posar-se dret, va continuar estirat, fins i tot quan del vehicle en van sortir dos nois xapats que buscaven alguna cosa per terra i finalment, encarant-se cap a ell, deien: "Jo crec que això sí que ens anirà bé. Va agafem-lo un per cada punta i anem cap a casa que ja és tard". Baltasar no va gosar moure's mentre el carregaven a la furgoneta, ni després quan el van dur escales amunt cap a un pis ple de llumetes i guarniments de Nadal. Va agrair l'escalforeta de la manteta que li havien posat per tapar-lo i el menjar que li havien posat davant seu en un platet. A l'altra sala hi havia xivarri i soroll de plats i gots, però ell estava molt cansat i es va tornar a adormir.

El va despertar la primera bastonada a l'esquena, seguida d'una altra i una altra, i encara unes quantes més. No entenia què passava fins que d'entre els crits i les rialles va entendre una paraula repetida un cop i un altre: "Caga això", "caga allò", "si no cagues aquesta altra cosa un cop de

bastó". Ho va entendre de cop. De seguida va centrar tota la seva atenció a fer força fins que va deixar anar el que preveia seria una pasterada monumental, i que per sorpresa seva van ser dolços, torrons i regals. Sembla que va fer prou bé la seva feina perquè a partir de llavors ja no li van fer més bastonades i tothom li feia abraçades i petonets.

Melcior i Gaspar se'l miraven encuriós i divertits alhora. Li van preguntar si encara li feien mal les bastonades i ell va respondre que no però encara els va ensenyar alguns blaus que li quedaven a l'esquena. També van voler saber si s'hi va quedar gaires més dies en aquella casa i si la resta de la seva estada havia estat agradable. Baltasar simplement va respondre que havia passat la resta de les vacances en un hotel, perquè l'endemà de Sant Esteve els dos xicots que l'havien portat a casa el van agafar d'una revolada, i després de treure-li la manteta que el tapava van llençar-lo al mig de les flames de la llar de foc que s'estava apagant. El Baltasar va tenir tot just temps d'aixecar-se i sortir corrent, davant la cara d'incrèdilitat dels pobres nois que no s'acabaven de creure el que passava davant seu. Ell, agafant-se la túnica com podia va arrencar a córrer cames ajudeu-me i no va parar fins que no va ser assegut en un vagó de l'AVE camí de Barcelona, on va llogar una habitació en un hotel ben confortable per poder passar la resta de les vacances.

Els tres van riure plegats i van decidir que l'any següent es quedarien a casa i repartirien les joguines que els corresponien la Nit de Reis, tal com havien fet sempre des de feia molts i molts anys.